

Welkom aan tafel!

Preek over Mt 22:1-14

Paaskerk Baarn, 26 oktober 2014

Ds. M.M. Kool - Mout

Er zijn van die maaltijden die je leven kunnen veranderen. Niet alleen door de smaaksensaties die een goede maaltijd opleveren, ook door wat er aan tafel gebeurt...in en met het gezelschap waar je mee aan het tafelen bent. Van de week zag ik een mooie film “Babette’s feast” waar dat net als in de gelijkenis van Mattheus zichtbaar wordt, hoe een maaltijd mensen van binnen en van buiten veranderen kan. Het verhaal speelt zich af in een klein en geïsoleerd Deens dorpje. Daar wonen Martina en Phillipa, twee prachtige dochters van een strenge lutherse predikant die elk aards genot afkeurt. Zij hechten aan een sobere levensstijl. In een stormachtige nacht arriveert in het huis van de zussen, *vader is inmiddels overleden*, Babette, een franse vluchteling. Haar komst betekent een grote verandering. Niet alleen in het leven van de zussen maar in de hele gemeenschap. Op een gegeven moment wil Babette een frans liefdesmaal organiseren. Ter ere van de sterfdag van de geliefde predikant. ‘Maar wij doen dat niet, genieten van eten, zo is de eerste reactie van de zussen. Ergens voelen ze wel aan, dat het ook wel eens fijn zou kunne zijn. Samen aan tafel. Verhalen delen. Elkaar ontmoeten. Bovendien zijn ze erg gesteld geraakt op Babette en gunnen het haar ook iets te doen voor de gemeenschap. Ze geven toestemming. Eenmaal aan tafel aarzelen ze. Past dit wel? Mogen wij dit wel? Wat zou hij...onze vader/ dominee er van gezegd hebben? En die andere vader, God in de hemel? Ze spreken af: we eten wel...maar proeven doen we niet. Onze tong is bevroren. Het kost moeite dat vol te houden...Niet alleen de smaakpapillen, maar langzaam gaan ook de harten van de mensen open, en steeds meer staan ze het elkaar en zichzelf toe het leven binnen te laten komen, ze gaan met elkaar vieren. Bij dit feestmaal kwamen niet zoals in onze gelijkenis andere gasten, maar werden dezelfde gasten vanbinnenuit veranderd. En zo is dit verhaal is verbonden met het onze gelijkenis. want in beide gaat het om de vraag, ga je in op de uitnodiging voor het feest of sla je deze af? En wat doet dit dan met je, als je deelneemt aan het feestmaal? Het is natuurlijk een vreemd verhaal...alles stond klaar en ineens hadden de gasten allemaal iets anders te doen. Hoe konden ze die uitnodiging nou afslaan? Nico ter Linde vroeg het eens aan de kinderen in de klas van een dorpsschooltje waar hij bijbelles gaf. Een jochie stak zijn vinger op: ik denk dat ze bang waren dat ze hem moesten terugvragen...zei hij. Dat moet het zijn. ze waren natuurlijk bang om hem terug te moeten vragen...en dat hij dan een kijkje zou komen nemen in hun keuken...diepzinnig opgemerkt van dat knaapje! Als je komt, meedoet, mee-eet, kon je wel eens van binnen een beetje gaan veranderen...het zou wel eens kunnen gebeuren, dat niet alleen je smaakpapillen zich openen...maar dat je ook van binnen een beetje geraakt wordt, in je hart. Ik las dit verhaal van de week met twee groepen en we bleven haken bij dat feest als metafoor voor ons leven met God. Zo heb ik dat nog niet eerder gezien zei iemand, leven met de Eeuwige, dat heeft te maken met niet zomaar een feest, met een bruiloftsfeest! Dat is het mooiste feest, het feest der feesten, waar liefde en trouw gevierd worden. Die uitnodiging ligt er dus, een uitnodiging om te leven in een liefdevolle verbinding,- met God, -de ander,- jezelf. In die driehoek waar alle punten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Een zegen is het als je dat ervaren mag. Als er mensen die laten merken dat je welkom bent. Dat je er mag zijn. Een plek hebt in de gemeenschap van mensen om je heen. Dat je het waard bent om te leven. Zo’n oefenplaats wil de kerk zijn: een gastvrij huis, of je nu alleen komt of samen, vrolijk, van zorgen vrij of belast en bedroefd. Of je nu homo bent of hetero, dat niemand zich te jong of te oud hoeft te voelen om deel te zijn van de gemeenschap. Daar ervaren we iets van als we straks de maaltijd delen. “Ieder is welkom om te delen van dit brood en deze beker” zo openen we de maaltijdviering....daarmee zeggen we: ieder is het waard om lichaam van

Christus te worden...dat zeggen we niet alleen, we geloven, en ervaren dat dan ook ...Het is de Eeuwige, God, die ons uitnodigt te leven op de plek waar we zijn...Bij God te gast...Mooi beeld is dat! Dat is iets heel anders dan je leven nemen of maken, iets anders dan alles er uit halen. Een geschenk is het, u, jou, mij gegeven. Wat doen wij met dat geschenk? Hoe gaan wij met die uitnodiging om? Hoe ziet dat er uit, wij bij God te gast?

We hebben allemaal op z'n tijd zo onze verontschuldigen om even niet mee te doen...ons werk vraagt veel van ons, de situatie thuis, je bent te druk...of ...ergens aarzelen we, durven we niet..denken dat we niet goed genoeg zijn om mee te doen...en onzeker vragen we ons af, ik ben het niet waard...wie mist mij nou? Ik zou dat feestkleed wel wat meer willen aantrekken zei iemand, ik verlang er naar, wat dichterbij te komen...wat meer in die verbinding te leven ... met God, de ander en mezelf. Wat meer in dat driehoekje te leven. Wat daarbij helpt? Nou wel zeker iemand die het zoals die gastheer volhoudt je te vragen! Waar wij al lang zouden denken, graag of niet, blijft hij maar mensen uitnodigen. Kom nou toch...Tot drie keer toe stuurt hij zijn dienaren er op uit. En waar iets drie keer gebeurt in de Schrift, weet je dat er iets bijzonders aan de hand is. Drie is het symbool van een keerpunt. Op de derde dag...denk maar aan de opstanding van Jezus op de derde dag...krijgt het leven een andere wending, komt er een ongedachte doorgang. Zo gebeurt dat hier, de derde maal uitnodigen, zorgt er voor dat de feestzaal gevuld raakte..."Ga maar naar de hoeken van de straten zegt de koning..." En het paleis raakt vol vreemde kostgangers. Wie doet dat nou? Wie nodigt nou toch zomaar vreemde kostgangers uit aan tafel? Mensen van wie je niet hoeft te verwachten dat ze je ooit terugvragen. Je hebt er veel werk aan, je krijgt er niets voor terug. Eigenlijk doen we dat hier als we straks de maaltijd vieren. Hier kunnen we beleven en oefenen waar we doordeweeks niet altijd of niet helemaal aan toe komen. Gastvrij delen van het brood en de wijn, het leven dat ons gegeven wordt. Niet de rijken en de zelfvoldanen, want die moeten thuis op hun akkers en bij hun ossen zijn. Nee, de armen, mensen zonder verplichtingen elders, zo van de straat. Voor hen staat de tafel gedekt, zij, wij want wie loopt niet bij tijden wat zoekend, doelloos rond op kruispunten in je leven, zijn welkom in dat koninkrijk van God. Goede en slechte mensen, ze zijn allemaal even welkom. Gewoon zoals ze zijn, of toch niet helemaal. Ze moeten wel een feestkleed aan trekken, laat Mattheus...Jezus zeggen. Ja daar stuiten we nu op zo'n struikelblok in dit verhaal. Het lijkt zo gastvrij, iedereen is welkom, maar dan klinkt daar zo scherp: Vriend, waar is je feestkleed? De man had geen weerwoord. Hij wist niets te zeggen. En met geweld en al wordt hij er uit gegooid.Dit is moeilijker te volgen Je vraagt je af, waarom moet dat nou zo? Het zou kunnen zijn dat hij hiermee de schijn wil wegnemen, dat het er helemaal niet toe zou doen hoe iemand zich als deelnemer aan het feest gedraagt. Als je komt, kom dan ook echt...voor God...niet om met je eigen kloffie te pronken, maar met je feestkleedje aan waarmee je laat zien dat je Kind van God bent. Een mantel van gerechtigheid, zegt Johannes in Openbaringen, symbool voor de goede daden van degenen die hem draagt. Wil je die dragen? Het heeft iets van je binnen en buitenkant met elkaar in verbinding brengen. Laten zien waar je van binnen in gelooft, dat je met huid en haar in wilt staan voor die andere wereld, dat koninkrijk van God.

Wie ben je, zo lijkt de vraag te zijn waar het uiteindelijk om draait. Ben je bereid om de uitnodiging aan te nemen. Of sluit je je liever af? En als je dan wilt, kom je dan ook echt? En zijn wij bereid om mensen van de hoeken van de straten, vreemden en onbekenden in ons midden op te nemen? Johannes zegt in een van zijn brieven: jullie worden kinderen van God genoemd, en daar achteraan klinkt het bevestigend : *en je bent het ook*. Zo worden wij vandaag genodigd door God, om te leven, om te delen, te vieren. Om het kleedje aan te trekken.Je hoeft niet bang te zijn dat je er niet toe in staat bent. Het is je gegeven. Durf je het aan? Dat is de vraag. Geloof maar, dat je het kunt, dat je het waard bent, dat je welkom bent op het feest! Neemt, eet en gedenkt...en wees mijn lichaam...op de plek waar jij leven mag, in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.